

KARAFFA GYULA

## tartarosz...

ez év augusztus tizenkilencedikén egész nap erős szorítást éreztem mellkasomban, s álkapcsom is mintha tűzből lett volna... karom zsibbadt, és folyamatosan nagyokat, mélyeket kellett sóhajtoznom, egyenletes, csendes levegővétel helyett... (*...helyemet nem találva céltalanul bolyongtam aszphodelosz mezején, akár a munka nélküli héroszok, a sztüxöt átlépni pénzem nem volt, kebaron elzavart anyámat szidva, elszöktem hát hermészról, s beosontam a hátsó kapun tainaroszban, így elkerültem szerencsésen kerberosz búzhibód pófáját is) köröttem ezer és ezer semmire sem jó lélek vándorolt, sarukopásig csoszogták kicsinyes életük lépéseit, csivogtak, akár a denevérek... némi felüdülést csak órión látványa adott, ki épp szellemszarvasra vadászott e mezőkön... meguntam hamarost a vándorélet kínjait... árnyat adó ciprusfa alatt pibentem meg a léthé partján, de vízből ösztönösen nem ittam, hiába kínzott a szomjúság... kiszáradt torkom később enybet – a fehé nyárfa árnyékától hűvös – emlékezés tava vízből kapott... aiakoszt sem elkerülni, sem becsapni nem tudván, hiába vágyott lelkem az eliziumi gyümölcsösök zamatos terméseit ízlelni, s aztán újraszületni ezer alakban megint... kijelölt utam tehat tartarosz büntetőmezejére, hádész birodalmába vezetett (miért, ó istennek, a jó szándék miért elégtelen nektek a gyöngé földi halandóktól, miért kevés, ha az ember végig hű hozzátok, és becsületes is marad az emberek között tehetsége szerint, mi kell hát még nektek, hogy igényeiteket kielégítse) (földre vettem magam, öklömmel verve a rögöket, átkozódva meséltem el életem eseményeit neki, de hiába, nem eresztett... hacsak önként meg nem töri e körforgást, nem lebet kegyelem abban, kinek mások sem kegyelmeztek soha...) mind ezt végigélni nem volt piskóta – ahogy a művelt japán mondaná – ...aznap munkámat elvégezve, szépen hazavezettem négykerekű pejparipám, s mire vérnyomásom lecsillapult és szemeimből a nyomás, fejemből a zizegés megszűnt, a Nap milliárdodszorra körbekerिंगte a Földet...*

## sziszüphosz...

nagyapám – miután hazatántorgott ámerikából – a falu szélén vett földet, egy sovány parlagon hagyott területet kapott, de akár valami gyönyögt, úgy szerette, felszántatta, bevetette s várta az esőt, az életet adót, s várta a termést, munkája gyümölcsét... apám kőművesmunkából élt, de a kertünket minden évben szántatta, bevetette, és több mint 60 különféle gyümölcsfát ültetett... metszette őket, permetezte, s várta a fák termését, munkája gyümölcsét... amikor megvettük a házunkat, kert is járt vele... minden évben felszántattam, s vártam az esőt, vártam az őszt, a betakarítást... fákat is ültettem, metszettem őket, a vegyszerezést elvből kihagytam (*inkább kivágtam a kukacos részt, minthogy...*), és vártam a nyarat, meg az őszt, és vártam a munkám gyümölcsét... akkor hagytam abba a szántatást és a fák gondozását, amikor már senki sem művelte a kertjét a miénk körül, így azokból köszönés nélkül milliányi levéltetű, hernyó és csiga lepte el a kertünket, s gombafertőzést is hozott a szél a gyümölcsstermésünkre... nem születtem hősnek... mostanában füvet nyírok, s a trágyára dobom a fertőzött almákat... néha bekopog a szomszéd, és elmeséli, mi nyomasztja... meghallgatom...

## héliosz...

a szomszéd ház vályogfalát én meszelem, együtt a saját tornácunkkal, mikor arra kerül a sor (*nem szeretném az elhanyagoltságot látni, bár egyre kevésbé zavar az elmúlásból származó nyomok látványa*) ilyenkor mindig szemgyulladást kapok – a munkám eredményeképpen – a hófehér falról visszaverődő sugaraktól... olvasás közben hátradőlve a fotelban, kellemesen süt be ablakunkon (*egészen novemberig letudjuk fűtés nélkül, mert elég annyi meleg az őszi éjszakákban, amit ilyenkor napközben szobánkba befogunk s megőrizzünk a spalettákkal*), kíváncsian kukucskál theia gyermeke a mindentlátó héliosz, s lesi, mit olvasok éppen (*kakaskukorékolásról, az ég boltozatáról, négylovas kocsiról, keleti és nyugati palotákról, ókeanoszról, meg aranyhajókról szólnak a mesék*), míg nem a szemfárasztó történetektől (*vagy örömömben*) ki nem csordulnak a könnyeim... azt hisszük, az értékes drága, s ami drága, az értékes... a plazmatévék reklámsugaraival ránk köszönő világ csábítása erősen vakító, s ezért észre sem vesszük, mennyi mindenünk van, amiért soha, senkinek sem kell fizetnünk... köszönjük, emese...